

дѣленіе на тъмницѣтъ, изъ което бѣхъ избѣгнали четырма-та злодѣйцы.

ГЛАВА 18.

Ето человекътъ

На сжщыйтъ день прѣди залязваніе на слънцето, малкъ единъ корабъ пушаше желѣзо по павхтрѣ въ пристанището на Византъ. Този корабъ идеше отъ Сиръ и на него имаше освѣнъ четырмата му корабере и двама още други пжтници, които щѣхъ да излѣзатъ въ Цариградъ.

Щомъ спуснахъ желѣзо капитанинътъ заповѣда да спуснатъ на морето малкъ едикъ ладійкъ, за да излѣзе да прѣдаде повѣрителнытъ си писма. Той поиска пашапортытъ и на двамата пжтници. И двамата тутакси прѣдадохъ пашапортытъ си на капитанина, който ги зе и излѣзе.

Карантината пріе повѣрителнытъ му писма още и пашапортытъ, и сега боставаше да ся дозволи на капитанина и на пжтницытъ да излѣзатъ. когато дойде единъ отъ по-долнытъ чиновници та поиска малкъ единъ бакшинъ отъ капитанина, защото ся погрыжилъ да земе и прѣдстави на начальника на карантинѣтъ записытъ му.

Капитанинътъ блъсна круто чиновника; той блъсна него и най-послѣ капитанинътъ безъ да размысли дигна жилестѣтъ си ржкъ, удари едного отъ подмѣсеннытъ да умиратъ сваджтъ по-горни чиновници.

Натрунахъ ся войскари; капитанинътъ тегли мечтъ си и поиска да си отвори пжтъ като махаше съ мечтъ; капитанинътъ въ полуджтъ на гиѣвтъ си удари едного отъ присѣдащитъ съ мечтъ си; уловихъ го; множеството ся натруна и капитанина го заведохъ право на полиціѣтъ.

Случи ся на тойзи часъ министерътъ на полиціѣтъ да излѣзаше изъ стѣнѣтъ си, когато видѣ че каратъ капитанина,